

Önceki sayımızda Yazı İşleri Müdürümüz Tevfik Bala kardeşimizin yazısındaki şu son cümle, bazı **AKP'lilerin** zoruna gitmiş...

Cümle şöyleydi:

"AB'nin talimatıyla, PKK siyasallaştırılmaya (ve PKK zihniyetli ayrımcı oluşumlara), Batının kutsal gayesi olan Sevr'in uygulanmasını sağlayacak bir resmiyet kazandırılmaya çalışılırken Maalesef iktidar, gaflet ve şehvet uykusunda, ihtilam olmuş yatıyor";

AKP'nin halini "gaflet ve şehvet uykusunda ihtilam olmuş yatıyor" sözleri kadar veciz anlatacak cümle zor kurulur. Bu bir teşbihtir, benzetme yaparak anlatma ve hatırlatma yoludur. Bunu bir tahkir (hakaret etme) ve tezyif (küçük düşürme) olarak algılamak, bir anlayış bozukluğudur.

Zalim ve hain güçlerle "işbirlikçilikten" gocunmayıp, "ihtilam olmuş" teşbihi gururuna dokunmak... Yani "hıyanet" iddiasını hoş görüp, "gaflet" uyarısına alınmak, bir hamakat eseri değilse, herhalde bir manevi sefalet durumudur. Bu uyarıları dikkate almak AKP için de bir kurtuluştur. Çünkü bakınız:

Kıbrıs kayıyor, Irak yanıyor, Ekümenlik 2. Vatikan kuruluyor. KİT'ler yağmalanıyor, işsizlik ve fakirlik çıldırıyor, ahlak ve maneviyat kirleniyor, geleceğimiz kararıyor.. Başörtüsü, İmam-Hatip zulümleri sürüyor... Ama birtakım hayali görüntülerle ve şehvet tazyikiyle şeytan tarafından kandırılan kimselerin gafletine benzer bir meskenet içindeki AKP iktidarı sadece seyrediyor!..

Bunlar birtakım hazır makam ve menfaatler uğruna, hem kendilerini, hem ülkenin geleceğini tehlikeye atmaktan sakınmıyor... Hayali kuruntuları ve nefsanî gururları, kendilerine gerçeklerin hatırlatılmasına ve yüzlerine ayna tutulmasına müsaade etmiyor...

Bizim bazı teşbih ve tembihlerimiz, kendilerine birer aynadır. Ayna tutana kızmak veya aynayı kırmak anlamsızdır. Kendi kusurlarınızı temizlemek ve düzeltmek lazımdır.

Biz acı söylüyoruz, ama ilacı söylüyoruz.

Biz edep dersimizi Kur'an'dan ve Resulullah'tan öğreniyoruz..

İşte Kalem Suresi 8 ve 14. ayetleri:

"Şu halde (işine gelmeyen Kur'an ayetlerini kendi keyfine göre yorumlayan ve) yalanlayanlara asla itaat (ve itibar) etme...

Onlar senin kendilerine yaranmanı arzu ederler..

Onlar ki..(**yeryüzünde**)

Hayra (ve huzura) sürekli mani olan, saldırgan ve alabildiğine günahlara dalan

Zorba-saygısız, ardından da soysuz, kulağı kesik (babası belirsiz, mayası bozuk)"

Evet, Kur'an kendilerine ilahi gerçekleri hatırlatanları yalanlayan ve zalim saldırganlara zağarlık yapanlara:

"Soysuz, aslı bozuk!" Diye hitap ediyor!..

Tevbe: 94 ve 95 (sh:202):

"(Cihattan, cemaatten ve davadan kaçanlar var ya) Siz onlara geri dönüp de (karşılaştığınızda) size (bir sürü) mazeret sayıp (kendilerini temize çıkarmaya) yeltenirler. Deki:

(Boşuna) özür belirtmeyiniz. Size kesin olarak inanmıyoruz.....

....Artık siz onlardan sırt çevirin. **(Çünkü) onlar gerçekten pisliktirler..."**

Tevbe suresi Ayet 125 (sh:207):

(Kur'ani sureler ve gerçekler)

"Kalplerinde maraz (manevi hastalık ve münafıklık) olanların ise, **pisliklerine pislik katıp-artırmış (murdarlık ve münafıklıklarını) ortaya çıkarmıştır.."**

Maide: 60 (sh:118):

"...Allah'ın kendisine lanet ettiği ve ona karşı gazaplandığı ve onları **tağuta tapındıkları (Allah'tan gayrı güç odaklarına yaranmaya çalıştıkları) için (manen) maymunlaştırdığı ve domuzlaştırdığı kimseler.."**

Araf Suresi: Ayet: 175 ve 176 (sh:173):

"Onlara, kendisine ayetlerimizi verdiğimiz (Hak ve hidayet yolunu gösterdiğimiz) kişinin haberini anlat..

Ki O, (dünyalık makam ve menfaat için bu nimet ve faziletten) ayrılıp (bir gömlek çıkarır gibi manevi özelliklerinden sıyrılıp) uzaklaşmış, şeytan onu peşine takmıştı...

.....Onun durumu: **Üstüne varsan da dilini sarkıtıp (salyasını akıtıp) soluyan, kendi haline bıraksan da (yine) dilini sarkıtıp soluyan köpek gibidir..."**

Araf Suresi: 179 (sh:174):

.....Kalpleri vardır, (ama) bununla (Hakkı ve hayrı) kavrayıp anlamazlar,

Gözleri vardır, (ama) bununla gerçekleri (ve başlarına gelecekleri) görmez (ve uyanmaz)lar,

Kulakları vardır, (ama) bununla (yapılan uyarıları ve ilahi kelamı) duymazlar. **Bunlar (aynı) hayvanlar gibidir. Hatta daha da aşağılık kimselerdir"**

Hemen hepsi Ehli Suffadan ve Hafız olan yetmiş kadar tebliğci sahabenin, Necid kabilesine Resulullahın davet mektubunu iletip dönerken yolda pusu kuran Beni Süleym kabilesince katledilmesi üzerine Efendimiz bir ay boyunca, Şafii mezhebinde olanların örnek alıp yaptığı gibi, sabah namazının ikinci rekâtının rükûundan doğrulunca bu zalimlere devamlı beddua etmiş ve Allah'ın gazabına uğrayan Necitlilerden tam 700 kişi yakalandıkları veba ve taun salgınından geberip gitmişlerdi.

Bunun gibi biz de; Irak'ta masum ve mazlum 200 bin Müslüman'ı katleden ve on binlerce kızın ve kadının ırzına geçen Haçlılara da, Türkiye'deki suç ortaklarına da böyle beddua ediyoruz...

Nemelazımcılık

Şimdi bütün bu olup bitenler karşısında "Bana ne, nemelazım, boş ver" diyebilir miyiz?...

Osmanlı'nın yıkılış sebeplerine dair çok şey söylenip yazıldı. "Yeniçeri'nin yozlaşması" dendi, "Sanayi Devrimi'nden geri kalması" dendi... Belki de söylenegelen sebeplerin hepsinde birer hakikat payı vardı. Fakat yıkılışın önemli bir sebebi var ki, Osmanlı'nın hem de en zirvede olduğu zamanda dile getirilmişti: nemelâzımcılık. Bu içtimaî karadelik tarih boyunca, nice fert, topluluk, cemaat, devlet ve imparatorluğu yutmuştu.

Kanunî Sultan Süleyman, devletini olabilecek en yüksek seviyelere çıkarır; ama "Günün birinde Osmanoğulları da inişe geçer, çökmeye yüz tutar mı?" diye de zaman zaman düşünür ve endişelenir.

Birçok meselede olduğu gibi, bu endişe edilecek düşüncesini de sütkardeşi meşhur âlim Yahya Efendi'ye açmaya karar verir. Keşfine, kerametine inandığı **Yahya Efendi**'ye el yazısıyla bir mektup gönderir: "Sen ilâhî sırlara vâkıfsın. Kerem eyleyip, bizi aydınlatasın. Bir devlet hangi hâlde çöker? Osmanoğulları'nın âkibeti nasıl olur? Bir gün olur da izmihlâle uğrar mı?" diye özetler endişesini.

Devrin kudretli sultanı Muhteşem Süleyman'dan gelen bu mektubu okuyan Yahya Efendi'nin cevabı ise gayet kısıdır: **"Nemelâzım be Sultanım!"**

Topkapı Sarayı'nda bu cevabı hayretle okuyan Sultan, bu söze bir mânâ veremez, endişesi daha da artar. Zîrâ Yahya Efendi gibi bir zât, ciddi bir meseleye böylesine basit bir cevap vermezdi, vermemeliydi...

Söylenmeye başlar:

"Acaba bilmediğimiz bir mânâ mı vardır bu cevapta?"

Kalkar, Yahya Efendi'nin Beşiktaş'taki dergâhına gider.

Bu sefer sitem dolu bir şekilde "Ağabey ne olur mektubuma cevap ver. Bizi geçiştirme, soruyu ciddiye al! Beni bu sıkıntıdan kurtar" diyerek, sorusunu tekrar sorar...

Yahya Efendi duraklar: "Sultanım, sizin sorunuzu ciddiye almamak kabil mi? Ben sorunuzun üzerine iyice düşünmüş ve kanaatimi de açıkça arz etmiştim."

"İyi ama bu cevaptan bir şey anlamadım. Sadece "nemelâzım be sultanım!" demişsiniz. Sanki 'beni böyle işlere karıştıрма' der gibi bir mânâ çıkarıyorum."

Yahya Efendi bunun üzerine, ibret dolu şu sözleri tarih gerçesine nakşeder:

"Sultanım!

Bir devlette zulüm yayılsa, haksızlıklar ayyûka çıksa...

İşitenler de nemelâzım, deyip uzaklaşsalar, sonra koyunları kurtlar değil de, çobanlar kapsa; bilenler bunu söylemeyip sussa ve ilgisiz, duyarsız kalsalar, açların, muhtaçların, yoksulların, masumların, feryadı göklere çıksa da, bunu da taşlardan başkası duymasa, işte o zaman devletin direği yıkılır.

Böyle durumlardan sonra devletin hazinesi boşalır, halkın itimat ve hürmeti sarsılır. Asâyiş ve emniyete vesile olan, itimat ve itaat hissi gider, halkta hürmet duygusu yok olur. Çöküş ve

izmihlâl de böylece mukadder hâle gelir..."

Söyleneni dinlerken ağlamaya başlayan koca Sultan, başını sallayarak da bunları tasdik eder. Söz bitince ikazlarının devamı için tembihte bulunur sükardeşine. Sonra da memleketinde kendisini ikaz eden böyle bir âlim olduğu için Allah'a şükrederek oradan ayrılır...

Devletlerini yükseltip medeniyetler kuranlar, fetihler yapanlar, imanın ve İslam'ın güzelliklerini insanlara sunanlar: "nemelâzım" demediler. Ahir Zaman Nebisi'nin "Ne güzel kumandan..!" iltifatına mazhar olan **Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri**, Trabzon dağlarını aşarken yanında Karamanoğlu'nun kızı olan halası bulunmakta idi...

"Sultanım" dedi halası, "bunca zahmete değer mi bir belde için?"

O koca sultanın ayağında gut hastalığı vardı o zaman ve sarp dağlarda, karların üzerinde atıyla giderken büyük acılar ve zahmetler çekiyordu. İşte hala yüreği buna dayanamamıştı...

Fatih, döndü ve halasına şöyle dedi:

"Bibi (hala), bizim zahmetimiz din-ü devlet içindir, i'lâ-yı kelimetullah içindir, şahsımız için değildir. Eğer bu zahmeti çekmezsek bize 'gâzi' demek yalan olur!"

Evet, imparatorlukları "nemelâzımcılık" yıkar, ama onları, bir vazife doğduğunda, "Bunu kim yapar?" sorusunu duyar duymaz, sağına soluna bakmadan "Ben varım!" diyenler kurar ve yaşatır. [\[1\]](#)

Velhasıl:

Bediüzzaman Hz.lerinin işaret ettiği gibi:

Bize saldıran düşmanlara ve onlara destek çıkan münafıklara iltifatlı sözler söylemek alçaklık olduğu gibi; cephede cihada hazırlanan kendi askerlerimize de; cesaretli ve metanetli olmak, cennet ve şehadet arzularını kamçulamak yerine "Hoşgörülü olmayı, şefkatli ve merhametli davranmayı, cahil düşmanların ve işbirlikçi hainlerin kusuruna bakmamayı öğütlemek ise, hamakattan (ahmaklıktan) da öte bir hıyanet anlamı taşır. Cephedeki mücahitlerle mektepteki muallimin terbiye ve tavsiye usulü farklı olmalıdır.

Yazılan ve konuşulan gerçekler eğer hedefini vuruyor ve çıbanlarını deşiyorsa, ses getirir...

Sevinin dostlar demek ki karavana sıkıyoruz...!

Hız. Peygamber efendimiz, müşrik ve münafık hasımlarını hicveden ve onlar hakkında hak ettikleri cevabı veren meşhur şairleri için seviniyor ve şu mealde sesleniyordu:

Anam babam size feda olsun... Bu sözleriniz, şeytanın avanesine, kılıçtan, oktan ve mızraktan daha etkilidir!.

Atalarımız ne güzel buyurmuş:

"Nush ile uslanmayı etmeli tektir.

Tekdirden de anlamayanın hakkı kötüdür"

Yani nasihat dinlemeyen ve yola gelmeyenleri, bu sefer azarlayıp haşlamak gerekir. Bununla da aklını başına almayanları ise dövülmek ve devrilmek beklemektedir.

Biz hem nasihat ettik, hem de acı söyledik... Hala uyanmıyorlarsa, bundan sonra başlarına gelecekleri, kendileri, Hak etmiş demektir ve o iş bizim görevimiz değildir.

Yeri gelmişken Mahmut Toptaş'ın "Tenkit ve Teklif" yazısının da: "Tenkit gerekli, teşbih etkilidir" başlığıyla, şöyle düzeltilmesini öneriyoruz.

Kötülükleri sadece tenkit veya tahkir etmekle sonuca varılamayacağını Kur'an-ı Kerim'den öğreniyoruz. Ciddi bir öneriniz ve projeniz ve bunları uygulayacak siyasi girişiminiz yoksa bir kötülüğün tenkidi aynı zamanda o kötülüğün teşhiri demektir. Pisiğin yayılmasına bir nevi yardım etmektir.

O kötülüğü yapanlar o işten memnunlar ki yapıyorlar. Biz, o işi yaptıklarından dolayı tenkit ederek onları yıpratacağımızı düşünmeyelim. Onlara uyanları ve destek çıkanları uyarmak hedeflenmelidir.

Ebu Gureyb hapisanesinde Amerikalı subayların yaptığı bize göre vahşettir. Ama adamların ve bütün batının kanunlarında o yapılması istenen kötülük hem kanuni ve de çok gerekli bir şey gibi görülmektedir.

İngiliz Başbakanı için aşağılayıcı kelime bulmak için lügate bakmanıza gerek yok, kendi vatandaşı olan bir müzisyen, tasmaı Bush'un elinde olan ve onun yanında giden bir hayvana benzetmiş ve İngiltere'de ve dünyada kaseti çok satmıştı.

Bush için, yalancı, sahtekar gibi sözlere gerek yok. Zaten adam kendisi çıkıp ve "Ben yalan söyledim" diye hava atmıştı.

"Siz 25 milyon Kızılderili'yi öldürdünüz" demenize gerek yok. Adamlar bu öldürme olayından iki binin üzerinde belgesel mahiyette film yaptılar ve Kızılderililerin ölüsünden bile para kazanırken dünya sinemaseverleri soydular.

Mekke şehir devletinin yöneticilerinin ve halkın önünde eğildikleri Lat, Menat ve Uzza'nın isimleri Kur'an-ı Kerim'de Necm suresinin 19'uncu ayetinde bir defa geçer.

Mekke devletini yöneten zalimlerden yalnız bir tanesinin künyesi Kur'an-ı Kerim'de Mesed suresinde ve bir defa Ebu Lehep diye geçer. Ama bir hükme delil olmak bakımından tek bir ayet bile kâfidir... İslam'da pek çok farzlar ve haramlar, sadece bir ayete dayanılarak tesbit edilmiştir. Bir konu, bir ayette geçiyorsa, demek ki geçerli ve yeri geldiğinde gereklidir.

Onların kötülüklerini yaymak ve çıkardıkları pisliği etrafa sıçratmak yerine, pislik yapmalarını engellemek daha kestirme bir yöntemdir.

Eski deniz hırsızlarının "Korsan" kelimesinden hoşlandığı gibi zenginlerimizin bir kısmı "Hortumcu" kelimesinden hoşlanır hale gelmiştir.

Gazeteciler için "Yönetimin hizmetçileri" Yağdanlıklar, Tetikçiler, Toplum sübapı, çiğ gazeteci, sapkın gazeteciler, medya maymunları, tuzu kuru horultucular, av hayvanı, piyasa gazetecisi, düzenin dalkavukları, Ortodoks medya, meşrulaştırma uzmanları" gibi kelimelerle tenkit etmek onları bu işten vazgeçirmeye yetmemektedir.

Le Monde Diplomatique'nin yayın kurulu üyesi, Fransız gazeteci, Amerika Kaliforniya Berkeley Üniversitesi'nde Doçent olan Serge Halimi isimli bir gazetecinin yazdığı ve 1997'de yayınladığı "Les Nouveaux Chiens de Gadre" isimli eseri "Düzenin Yeni Bekçileri" adı altında Türkçeye tercüme edilmiştir.

Bu eserde, Le Point, L'Express, Nouvel Observateur, Le Figaro, Le Monde ve bazı televizyon ve radyolardan örnekler vererek yukarıdaki tanımlamaları kullanıyor.

Kullanıyor da ne oluyor, bütün bu tanımlamalara sahip olan Fransız basın yayın elemanları aynı görevleri yapmaya devam ediyorlar.

Yapılan yanlışları alay, espri, hiciv, muziplik, şaka, taşlama, takılma ve tenkide de gerek duyulabilir. Ama hedef kitle, zalimlerin ve hainlerin hilesine kanabilecek saf insanlar olmalıdır.

Aziz Nesin'in alaya aldığı yöneticiler, kendini alaya alan film veya tiyatroyu ağızlarını sonuna kadar açarak coşkuyla izlediler, kitapları da yine aynı şekilde okudular. Çünkü Aziz Nesin onların asıl çıbanına değil, çorabındaki tozlara takılmıştı.

Levent Kırca'nın sistemi, bakanları ve bürokrasiyi dile getiren güldürülerine en fazla eleştirilenler gülmekte ve gülen yüzleri yüz­süzleşmektedir. Çünkü öze değil yüze dokunmaktadır.

Onun içindir ki Beni İsrail, Musa Aleyhisselâma: "Sen bizi alaya mı alıyorsun / bizimle dalga mı geçiyorsun?" dediklerinde Musa Aleyhisselâm: "Cahillerden olmaktan Allah'a sığınırım" diye cevap verir. [2] Demek ki insanların canıyla, diniyle, malıyla, namusuyla oyun oynayanlara şaklabanlık yaparak yol gösteremezsiniz. Onların tuzaklarına kapılanları uyarmak görevimizdir.

Düğün evinde, ölü evinde, nişan merasiminde, yani her yerde, duruma göre konuşmasını bilen, yapılması gerekeni zamanında yerine getiren, İslami gayreti, dini hassasiyeti gelişen yerinde müdahaleci nesil yetiştirmek için her türlü gayreti sürdürelim.

Ancak kurs, burs, yuva ve yurt hizmetlerinin belki hazırlık safhasında yararlı olduklarını, yani bir nevi pansuman tedbir anlamı taşıdığını da bilelim.

Köklü, kalıcı ve akılcı çözüm: eğitim sistemini ve devlet düzenini; ilmi ve insani temellere göre yeniden şekillendirecek siyasi hizmet ve hedeflere önem ve öncelik vermektir.

[1] rkerpeten@sizinti.com.tr

[\[2\]](#) Bakara: 67